

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Iulie (Cuptor)
nr. 7 (115) / 2026

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Lumina care ne scoate din singurătate

Citiți în pagina 1

O nouă prietenă, Sfânta
Blandina

Citiți în pagina 4

Sfânta Olimpiada de la
Fărcașa

Citiți în pagina 14

Oaia cea pierdută

Citiți în pagina 6

Biserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 40. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție

Lumina care ne scoate din singurătate

Prin voia Domnului, ne regăsim și în luna lui Cuptor în acorduri duhovnicești, la umbra binefăcătoare a „Călăuzei Credinței” unde, în arșița zilelor și în cuptorul nepăsării (care apasă uneori inimile), încercăm să ne răcorim sufletele prin stropirea cu cuvinte de duh, cu gânduri care ne întorc spre esențial, spre iubirea și ajutorarea aproapelui, spre această „apă vie” care nu seacă niciodată. Căci, după cum spun Sfinții Părinți, atunci când dragostea dintre oameni se răcește, lumea întreagă se usucă. Dar, când un singur gest de bunătate se aprinde, el devine ca o fântână în mijlocul pustiei, aducând viață, lumină și nădejde. Cred că iubirea aproapelui este răcoarea pe care Dumnezeu o trimite în sufletul omului pentru a-l păzi de arșița egoismului și de praful singurătății.

Trăim într-o lume în care oamenii par tot mai aproape unii de alții prin tehnologie, dar tot mai departe în inimă. În goana după lucruri, după satisfacții rapide și după promisiuni care se sting repede, sufletele noastre rămân adesea flămânde. Flămânde nu pentru ceva material, ci pentru o privire sau un gest care să spună: „Nu ești singur.”

În adâncul nostru, fiecare purtăm o nevoie tainică: aceea de a fi iubiți și de a iubi. Dar, fără să ne dăm seama, ne obișnuim să privim lumea prin prisma dorințelor noastre, nu prin ochii inimii. Când totul devine „pentru mine”, aproapele se estompează, iar sufletul se închide ca o casă cu obloanele trase. Așa se naște singurătatea, nu din lipsa oamenilor, ci din nepăsarea lor.

Deși abia am ieșit din postul Sfinților Apostoli, cu tristețe observ că oamenii se evită (reciproc). Dragi prieteni, aproapele meu nu este un obstacol, nici un mijloc prin care să obțin ceva (de care să mă folosesc). Este un dar. Un chip al lui Dumnezeu așezat lângă noi ca să învățăm să ieșim din noi înșine. Când îl privim doar prin ceea ce ne poate oferi, îl reducem la un rol, la o funcție, la un „folos”. Dar când îl privim ca pe un suflet, ca pe un frate, atunci se întâmplă minunea: inima se încălzește, iar singurătatea se topește.

Uneori, cel de lângă noi nu ne poate dărui ceea ce așteptăm. Poate e obosit, poate e rănit în suflet, poate nu are puterea de a face ceea ce (ne) așteptăm. Dar asta

nu înseamnă că nu ne iubește. Adevărata iubire nu se măsoară în „ce primesc”, ci în „ce pot dăruir fără să cer nimic în schimb”.

Când suntem conduși de ideea că totul se cumpără, că totul se negociază, că totul trebuie să producă un beneficiu, gestul simplu al dăruirii devine un act de libertate, un gest de voință. Când dăruiești fără să aștepti ceva în schimb, te eliberezi de egoism. Când ajuți fără să calculezi, sufletul tău respiră. Scriu aceasta pentru că am observat că atunci când îmi aloc timp pentru cineva, chiar dacă și eu am problemele mele, atunci se aprinde în mine o lumină negrăită care nu se stinge. Și cred că nu sunt singurul care a simțit acest lucru. Oare câtă cerneală ar trebui să curgă pentru a conștientiza că adevărata bucurie nu vine din ceea ce adunăm, ci din ceea ce lăsăm să circule prin noi: bunătate, răbdare, iertare, atenție, o mână întinsă sau un cuvânt care zidește?

Pe măsură ce sporim duhovnicește, vom realiza că iubirea aproapelui nu este doar o poruncă, ci o terapie. Ea ne (re)azăază în firea, ne scoate din izolarea egoismului și ne redă frumusețea pentru care am fost creați. Când iubim, când empatizăm cu cel care ne solicită ajutorul ne asemănăm cu Domnul Hristos, Cel care nu a căutat ale Sale, ci a venit să slujească și să vindece (Marcu 10, 44).

Și chiar dacă nu putem schimba lumea întreagă, măcar putem schimba „lumea” unui om. Putem fi pentru cineva un zâmbet, o alinare, o ușurare. Putem fi mâna prin care Dumnezeu atinge un suflet.

Într-o lume îndepărtată de Dumnezeu, unde fiecare pare preocupat să-și apere propriile interese, iubirea aproapelui și empatia față de acesta devine o adevărată minune. Nu pentru că ar fi greu de oferit, ci pentru că cere o inimă deschisă, atentă, gata să vadă nevoia celui alt.

Prin grija Domnului am găsit și de această dată o frumoasă povestioară prin care sper să pătrund în sufletele dumneavoastră pentru a vă „impregna” mesajul că adevărata dragoste nu se măsoară în cuvinte, ci în gesturi tăcute, în pași făcuți în ascuns, în binele dăruit fără a aștepta o anume răsplată.

„Un tată lăsa fiilor săi moștenire un ogor cu grâne. Cei doi l-au împărțit frățeste. Dar, unul dintre ei era bogat și necăsătorit, câtă vreme celălalt era sărac și avea de crescut mulți copii. Când veni timpul secerișului, fratele cel bogat începuse să se zvârcolească în pat cugetând în sinea lui: „Eu sunt bogat, la ce-mi folosesc mie snopii aceia? Fratele meu este sărac și are nevoie de mult grâu pentru familia lui”. Se ridică din pat, se duse la câmp și, din partea sa, luă o mulțime de spice și le duse pe bucata de ogor a fratelui său.

În aceeași noapte, fratele său gândea și el: „Fratele meu nu are nici soție, nici copii. Bucuria sa este bogăția și eu vreau să văd că bucuria lui crește”. Își

lăsă culcușul, plecă la câmp și duse mult din ce secerase el în partea de ogor ce aparținea fratelui său.

Atunci când, în zori, cei doi se duseră la câmp, mare le fu uimirea când văzură că grâul nu scăzuse. În nopțile următoare făcură același lucru. Fiecare dintre ei ducea din grâul său pe ogorul fratelui. Și, în fiecare dimineață, descopereau că grâul nu scădea. Însă, într-o noapte, cei doi frați se întâlniră în mijlocul ogorului, amândoi având brațele pline de snopi de grâu. Își dădură seama de cele întâmplate și, râzând, se îmbrățișară.

Atunci auziră un glas din cer:

- Locul acesta pe care a fost vădită atâta iubire frățească se cuvine a fi ales pentru zidirea templului meu, templul iubirii dintre frați!

Și, în fapt, regele Solomon a ales mai târziu acel loc pentru a construi templul.”

Când îl ajutam pe cel în nevoie, împreună (nu doar el) vom vedea Lumina care ne scoate din singurătate. Când îmi fac timp pentru a-l asculta pe cel trist, nu doar el se liniștește. Se liniștește și inima mea, pentru că Domnul Hristos este în inima fiecăruia, iar El ție îți dăruiește ușurare pentru că ți-ai descărcat sufletul, iar mie îmi dăruiește cuvântul (soluția) pe care să ți-l(o) ofer. Oare greșesc? Pentru că adevărata viață nu se trăiește în izolare, ci în comuniune. Și atunci singurătatea se risipește, iar sufletul își amintește că a fost creat pentru Lumină. Iar Lumina este singura în măsură care ne poate scoate din singurătate (Ioan 8, 12).

Am ales această povestioară tocmai pentru că ne arată că iubirea aproapelui (necon condiționată) nu sărăcește pe nimeni. Dimpotrivă, ea înmulțește binecuvântarea. Când ajuți în taină, Dumnezeu vede și întoarce însutit. Iubirea adevărată nu se face pentru laudă, nici pentru recunoștință. Ea se face pentru că în celălalt îl vezi pe fratele tău, pe omul pus lângă noi ca să învățăm să fim mai buni.

Frații din pildă nu au avut nevoie de cuvinte mari. Nici de promisiuni. Nici de explicații. Au avut doar inimă. Și aceasta a fost suficient ca locul lor să devină sfânt. Așa se întâmplă și în viața noastră: locurile unde iubim devin altare. O casă unde oamenii se ajută devine un templu. O familie în care fiecare poartă povara celuilalt devine o binecuvântare. O comunitate în care oamenii se sprijină devine o lumină pentru lume. Poate nu avem ogoare de împărțit, dar avem timp, atenție, bunătate, o vorbă care ridică, o mână care sprijină. Avem puterea de a face binele în taină, fără zgomot, fără pretenții. Și atunci, în inimile noastre se va auzi același glas: „Aici este locul Meu!”.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărăși

O nouă prietenă, Sfânta Blandina

*I*n ultima perioadă, mulți oameni au început să vorbească despre Sfânta Blandina. Mi-au apărut în cale multe mărturii, interviuri, articole, imagini. Nu încerc să copiez pe nimeni, însă Sfânta Blandina mi-a atras atenția de prima dată când i-am auzit numele, pentru că m-am gândit la blândețe...la calm...la liniște... Cred că a avut un suflet tare bun!

Spre rușinea mea, am aflat despre ea cu câteva luni în urmă, când mi-a apărut un fragment din filmarea realizată în cadrul evenimentului de deshumare a sfințelor sale moaște. Atunci am realizat că este vorba despre o Sfântă din Iași. Apoi, de atunci, până la proclamarea locală m-am tot întrebat oare unde va fi depusă, pentru că îmi doream s-o întâlnesc și nu știam dacă voi avea ocazia. Bucuria mea cea mai mare a fost atunci când am văzut un scurt filmuleț în care părinții i-au așezat racla în Catedrală. Slavă Domnului! Din acel moment m-am liniștit și abia așteptam să ajung în Iași!

În luna iunie, după ce am coborât din tren, primul loc spre care m-au purtat pașii a fost Catedrala. Am intrat mai întâi în magazinul bisericesc și am cumpărat de acolo Acatistul Sfintei Mărturisitoare Blandina și cinci iconițe, dar așezându-mă la rând am simțit că nu am luat suficiente. M-am gândit cui aş vrea să mai împărtășesc bucuria întâlnirii cu noua mea prietenă, așa că am mai cumpărat două acatiste și încă cinci iconițe. Cei cărora le-am oferit s-au bucurat și mi s-a părut că

le-am trezit puțin dorința de a ajunge și ei să se închine Sfintei.

Întâlnirea propriu-zisă nu a fost neapărat plină de emoții, pentru că nu aveam sufletul foarte liniștit, fiind agitată și destul de entuziasmată, însă pot spune că am simțit bucurie. Am scos telefonul din buzunar pentru a face o fotografie și mă gândesc că poate atunci am pierdut un pic din harul pe care l-aș fi putut avea. După ce am trecut și pe la icoane, m-am mai întors o dată să ating racla, fără a deranja, dinspre partea opusă celei pe unde merg pelerinii. Pur și simplu am simțit că vreau să mă mai apropiu o dată.

A doua zi, după Vecernie, vorbisem puțin cu Gabriel despre Sfânta Blandina și m-am bucurat că mi-a propus să mergem împreună să ne mai închinăm o dată. Datorită acestui fapt, ni s-a alăturat și prietena mea care nu reușise să ajungă în ultimele luni la Catedrală, dar și un alt tânăr care nu mai fusese acolo niciodată. Cum le-a așezat Dumnezeu pe toate, prin mijlocirea Sfintei Blandina!

În legătură cu viața ei, cel mai mult m-a impresionat cum între propriul copil și credința în Dumnezeu, a ales credința, fără a sta pe gânduri, plecând imediat din casa fiului. Interesant este și faptul că sunt oameni în viață care au cunoscut-o și care reușesc să-i ducă povestea mai departe. În plus, am apreciat foarte mult devotamentul ei față de lăcașul Sfintei Parascheva, prin curățenia pe care o făcea acolo, prin participarea la slujbe, prin întâmpinarea pelerinilor și dragostea față de ei.

Să căutăm să o vizităm pe Sfânta Blandina, pentru că e o mare binecuvântare că avem Sfinți atât de aproape de noi! Să-i citim acatistul, să ne împrietenim cu ea și să o rugăm să ne ajute să urmăm pe cât posibil exemplul ei, să învățăm de la ea credința puternică, răbdarea în suferințe, lăsarea în voia lui Dumnezeu, rugăciunea neîncetată, osteneala, hărnicia și slujirea aproapelui, pentru a dobândi și noi măcar o fărâma de sfințenie în viața noastră! Amin.

Bucură-te, Sfântă Blandina, mult pătimitoare!

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Fotografie realizată de Ioana Sanciu - Racla și icoana Sfintei Mărturisitoare Blandina de la Iași

„Întreaga ta viață, fericită Blandina, a fost plină de neazuri, suferințe și prigoană; căci drumul spre locuința ta din ceruri a trecut prin temnițe, chinuri și sărăcie. Pentru aceasta, Hristos Dumnezeu te-a făcut vrednică de lumina cea neînserată a Împărăției Sale și rugătoare pentru sufletele noastre.” - Troparul Sfintei Mărturisitoare Blandina de la Iași

Oaia cea pierdută

*D*oamne ajută, dragi prieteni ai revistei noastre!

Iată că, cu mila Celui Preaînalt, am ajuns cu bine și în a doua lună de vară, luna lui Cuptor, o perioadă în care ne gândim mai des la concedii, vacanțe, întâlniri cu prietenii și la diferite evenimente care ne aduc bucurie. Însă, de asemenea, este și o perioadă în care trecem mai rar pe la biserică și, încetul cu încetul, uităm de scopul nostru pe acest pământ, spre care ar trebui să tindem cu toții: mântuirea.

Având în vedere și titlul articolului, este adevărat că vara ne oferă amintiri de neuitat din călătoriile noastre și momente frumoase petrecute alături de cei dragi. Totuși, să nu uităm că sufletul are nevoie de hrană, la fel cum trupul are nevoie de odihnă. Oaia cea pierdută s-a îndepărtat de turmă fără să realizeze pericolul, însă Păstorul nu a încetat să o caute.

În această vară, oriunde ne vor purta pașii, să rămânem aproape de Dumnezeu, de Cuvântul Său și de părtășia credincioșilor. Vacanța poate schimba peisajul, dar nu trebuie să schimbe direcția inimii noastre.

Însă, stau și mă întreb: câți dintre noi realizăm aceasta? Câți ne îndepărtăm din ce în ce mai mult de biserică și de liniștea sufletească atât de neprețuită, căutând parcă zgomotul și agitația lumii? Câți suntem dispuși să sacrificăm din planurile noastre și să-I oferim timp lui Dumnezeu?

Sunt întrebări care, poate, nu își mai găsesc locul în preocupările omului modern. Observ însă cu mâhnire că nu doar în sezonul cald, ci și în restul anului, bisericile devin din ce în ce mai goale și lipsite de aportul credincioșilor.

Oare începem să ne pierdem credința? Oare începem să semănăm tot mai mult cu oaia cea pierdută?

Vă mărturisesc cu sinceritate că și eu, cu câțiva ani în urmă, înainte să redescopăr Biserica și pe Hristos, eram aidoma mioarei celei rătăcite. Nu aveam nicio direcție clară din punct de vedere spiritual, mergeam foarte rar la slujbe, iar atunci când mergeam, se întâmpla doar la Paști și la Crăciun.

Nu aveam niciun duhovnic căruia să-mi descarc sufletul și nu aparțineam niciunei parohii. Eram ceea ce mulți numesc astăzi un „creștin de duminică”.

Dar, Păstorul cel Bun, Domnul nostru Iisus Hristos, văzând că nu aveam niciun orizont și nicio călăuză, a lăsat celelalte oi și a ieșit în căutarea mea. Pot spune cu tărie că mă bucur nespus că m-a găsit și că am devenit omul care sunt astăzi: un om mai echilibrat spiritual, mai implicat în viața Bisericii, dar care poartă încă păcate, patimi, neputințe și propriile sale slăbiciuni.

Așadar, iubiților, pe oriunde ne vor purta valurile acestei vieți, să nu uităm niciodată că Dumnezeu ne așteaptă întotdeauna: ca pe fiul risipitor să se întoarcă acasă, ca pe oaia cea rătăcită să revină la staul, ca pe femeia păcătoasă care a căzut la picioarele Lui plângându-și păcatele.

Exemplele pot continua, însă trebuie să facem și noi pasul către Creator. Trebuie să ne asumăm faptul că suntem neputincioși și orbi duhovnicește, să ne recunoaștem greșelile și să admitem că adesea uităm de El atunci când ne este bine și alergăm la El doar în vreme de cumpănă.

Să știți că „bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește”, așa cum auzim și în rugăciunile Bisericii. Bucuria lui Dumnezeu este mare atunci când vede că revenim la biserică, ne spovedim, ne împărtășim cu vrednicie și căutăm să urmăm poruncile Sale, ducând o viață curată și întorcându-ne astfel în turma Sa cea aleasă.

În încheiere, vă propun tuturor ca, fiecare în casele dumneavoastră, să înălțăm un gând de rugăciune pentru toți cei care sunt departe de Dumnezeu, departe de credință și care nu mai găsesc drumul spre bucuria cea adevărată. O bucurie pe care nu o găsim în această lume atât de trecătoare și imperfectă, ci numai în Hristos Dumnezeu.

Să ne rugăm ca, și ei, la rândul lor, din oi rătăcite, să regăsească busola spirituală care să-i călăuzească spre Staulul cel de Sus, spre Rai, acolo unde Păstorul cel Bun îi așteaptă cu brațele deschise.

Gânduri de pace și de bucurie tuturor!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Dragostea doare

Mulți ne-au greșit și am greșit multora.
Unii oameni au fost răniți în chip desăvârșit și au spus „să nu ne răzbunați”, alții au fost răniți puțin și au spus contrariul.

Când cineva ne face un rău să știm că în inima lui se înmulțește teama. Răul și cu teama merg tot timpul mână în mână, pentru că și Adam, după ce a ascultat de cel rău, săvârșind răutatea a zis: „Am auzit glasul Tău în rai și m-am temut”. Teamă la rândul ei înmulțește răul și tot așa.

O persoană ne-a făcut un rău, acum se teme; e în așteptarea poziției pe care o vei lua. Oricum, deja ți-a anticipat cam toate formele de atac și privindu-te, ochii ei vor spune „îndrăznește numai, că ai să vezi ce-o să-ți fac!”.

O astfel de persoană îți știe următoarea mișcare și teama din ea o ajută să fie cu un pas în fața ta tot timpul.

Dar, teama pe care o are un astfel de om are picioare scurte, pentru că în fond, această stare biruiește doar pe acei oameni ce au stări similare sau înrudite.

Dacă un om are duh rău și eu vreau să-i răspund cu rău, cu siguranță voi face muncă necalificată, pentru că eu vreau să fiu al lui Hristos, eu vreau să fiu lumină. Nu am cum să fiu profesionist la a răspunde răului cu rău, „acest tren a plecat”. Am ales deja să fiu al lui Hristos. Iar dacă răspund răului cu rău din când în când,

va fi un rău de proastă calitate.

Dacă vrei să-i biruiești starea, atunci iubește-l. Când dăruiești iubire ca răspuns la răutate, un zâmbet în loc de încruntare, atunci toate planurile îi sunt date peste cap, pentru că era pregătit pentru orice, dar nu pentru asta, nu pentru iubire. Să recunoaștem că iubirea ne ia tot timpul prin surprindere!

E o decizie grea să vrei să privești pe unul ca acesta cu dragoste și bucurie, cu dor și prețuire. E o lepădare de sine să vrei să-i cauți cu dor și interes fața, doar ca să-i dai binețe. E ca și cum l-ai pune față în față cu raiul și cu moartea. Cu raiul pentru că o asemenea stare îi oferi și cu moartea pentru că zâmbetul pe care i-l oferi vine de dincolo de moarte, vine din înviere. Zâmbetul venit din inimă poartă în sine moartea pentru că am murit problemei în sine. Am decis că nu mă interesează să mă justific sau să răspund răului cu rău, ci să răspund cu iubire. Sunt mort în fața luptei la care el spera să participe, dar înviat prin faptul că am luat decizia să iubesc, deși încă mă doare.

Nu ne cere nimeni să suferim fără măsură, dar ni se cere să iubim, iar iubirea este suferindă și jertfelnică, după cum ne spune Sfântul Dumitru Stăniloae. Așadar, pare o nebunie să vreau să sufăr de dragul aproapelui, ca să îl scap de o stare, să-l dezleg de acel duh. Dar, cum ar fi să fim creștini fără să-L imităm măcar puțin pe Hristos? Ce fel de dragoste avem pentru aproapele dacă nu imită dragostea lui Hristos pentru noi?

Așadar, nu căutăm să îl schimbăm pe celălalt iubindu-l, dar poate fi un efect. Poate nu alung starea de răutate din el, adică duhul care îl chinuie, dar din mine sigur îl alung, pentru că acesta este și scopul. Ori înmulțesc duhul răutății, ori harul lui Dumnezeu, e nevoie de o decizie.

Dacă slujesc iubirii, răutatea nu mai are loc. Răutatea ne cercetează pe toți, de multe ori în mod pedagogic. Răutatea L-a lovit și scuipat pe Hristos și pentru că uneori avem în noi răutate, putem spune că o parte din noi a fost acolo, la lovirea și răstignirea Mântuitorului. O parte din noi L-a scuipat și L-a lovit, iar acea parte are aceeași tendință până în ziua de azi: să rănească pe Hristos și creația Sa.

Sfântul Dumitru Stăniloae ne spune: „Aproape fiecare dintre eforturile noastre de a răspândi binele este însoțit de suferință și de o cruce pe care o purtăm din cauza neînțelegerii celorlalți. A dori să evităm această suferință, această cruce, ar însemna, în general, să renunțăm la luptă și la efortul de a face binele. Astfel, fără cruce nu poate exista o adevărată creștere și nici o adevărată întărire a vieții spirituale.”.

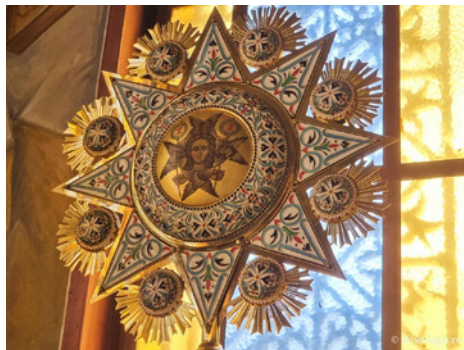
Să îndrăznim să ne iubim, iar dacă ne doare, înseamnă că facem ceea ce trebuie!

Sorin Pavel, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ce sunt ripidele?

Ripida – din grecescul *ripis*, care înseamnă pană – este o apărătoare în formă de evantai rotund, cu mâner, făcută din metal, cu care diaconii, mai ales la Liturghia arhierască, apără cinstitele daruri ca să nu cadă ceva necurat peste ele, în timpul sfințirii lor. Obiectul acesta datează din cele mai vechi timpuri și se întrebuințează mai ales în Orient și în țările calde, nu numai în biserici, ci și în uzul civil, din pricina căldurilor mari și a muștelor sau a insectelor de tot felul.

În scrierile vechi creștine, cum ar fi rânduielele Liturghiei primitive și comentariile liturgice din care și-a extras seva literatura liturgică, se vorbește despre uzul liturgic al ripidelor. În catedrala patriarhală din Constantinopol de pildă, când slujea patriarhul, marele iconom apăra Sfintele Daruri cu ripida, stând de-a dreapta Sfintei Mese, îmbrăcat în veșminte diaconești.

Ripide mai mari, cu mânere lungi, se folosesc și azi la procesiunile vohoadelor din slujbele arhieresti, fiind purtate de diaconi ori de ipodiaconi. O ripidă sau un acoperământ se dă și diaconului, la hirotonia lui, ca semn al oficiului său liturgic. Astăzi, în mare parte acest obiect de cult a fost înlocuit de un acoperământ, cu ajutorul căruia diaconul își exercită misiunea sa de a păzi Sfintele Daruri.

În Biserica veche, ripidele se făceau din pene de păun, din diferite piei lucrute cu multă finețe sau chiar din pânză de in sau mătase. Cele de azi se fac din metal, argint simplu sau aurit.

Ripidele, făcute în formă de aripi, îi simbolizează pe heruvimii și serafimii care stau în chip nevăzut în jurul Tronului slavei dumnezeiești și în jurul Sfintei Mese, ocrotind Sfintele Daruri. Ele îi amintesc atât pe cei doi heruvimi de aur, care străjuiau Chivotul Legii din Sfânta Sfintelor, în Templul lui Solomon (II Paralipomena 3, 10-13), cât și pe heruvimii cei cu ochi mulți și pe serafimii cei cu câte șase aripi, din viziunea prorocului Isaia (6, 1-2) și a Sfântului Ioan în Apocalipsă (4, 6-8). De aceea, ripidele au de obicei câte șase aripi.

Sursa: Preot Prof. Univ. Dr. Ene Braniște – „Liturgica generală”, volumul II, Editura Basilica, București, 2015, pp. 293-294

Strofe pentru suflet

Voi îndrăzni, Iisuse!

Cu totul sunt nevrednic de darurile Tale
Și mai ales de Tine, să Te mănânc
adică,

Dar îndrăznesc, Iisuse, căci n-am o altă
cale

Și vin să sorb din Tine cu dragoste și
frică.

Te-ai dat pe Tine Însuși în marea Ta
iubire,

Făcând din lemnul Crucii altar al
mântuirii;

Din coasta Ta străpunsă ne picuri în
Potire

Licoare minunată spre curățirea firii.

O mică picătură și ne-ai umplut ființa
Și fiecare clipă devine veșnicie.

Mireasma Ta divină sporește-n noi
credința

Și toate sunt deodată cum trebuie să
fie:

Iubirea e iubire și mila este milă,
Simțirile-s curate, lumina e lumină,
Nădejdea este tare, gândirea e umilă,
Cuvintele-s puține, iar fruntea e senină.

Eu n-aș avea curajul să Te mănânc,
Hristoase,
Aș adora Potirul, privându-l de departe,
Dar vorbele Scripturii sunt clare și

tăioase:

Doar cel ce Te înghite de viață are
parte!

Cu totul sunt nevrednic să poposești în
mine,

Dar parcă viața noastră e după
vrednicie?

Nu sunt decât mlădiță și izvorăsc din
Tine:

Mlădița se usucă dacă o tai din vie!

Voi îndrăzni, Iisuse, să vin în
continuare

Cu lumânarea-n mână, la Cina-
mpărătească,

Voi îndemâna, Iisuse, cu sânge pe fiecare
Ca-n suflete curate cu drag să Te
primească.

Amin.

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Vecinii

Într-un sat liniștit, la marginea unei păduri, trăiau doi țărani: Toader, un om iute la mână și cam aspru la vorbă și Ilie, vecinul lui, cunoscut în sat pentru blândețea și răbdarea lui.

Într-o dimineață de vară, Toader ieși pe pășune să-și vadă ogorul. Când ajunsese la marginea grădinii, se opri brusc.

– Ia uite, măi! bombăni el. Vaca lui Ilie, iar la mine-n grădină!

Furios, fără să stea pe gânduri, apucă o nua groasă și începu să lovească animalul. Vaca mugea speriată, încercând să fugă, dar Toader o prinse, o legă cu o funie și o târî până la poarta vecinului.

Ilie tocmai ieșea din casă cu o găleată de apă.

– Toader, ce s-a întâmplat? întrebă el mirat.

– Ce să se întâmple? Uite ce-am găsit la mine-n grădină! Vaca ta! Și să știi un lucru, Ilie: dacă o mai găsesc o singură dată la mine, o bat și mai rău! Ai auzit?

Ilie privi vaca tremurândă, apoi pe Toader, dar nu spuse nimic. Doar își mângâie animalul pe frunte și îl duse înapoi în grajd.

A doua zi, soarele abia răsărise când Ilie ieși în bățătură. Se opri uimit: două dintre oile lui Toader pășteau liniștite lângă fântână, intrate printr-o spărtură din gard.

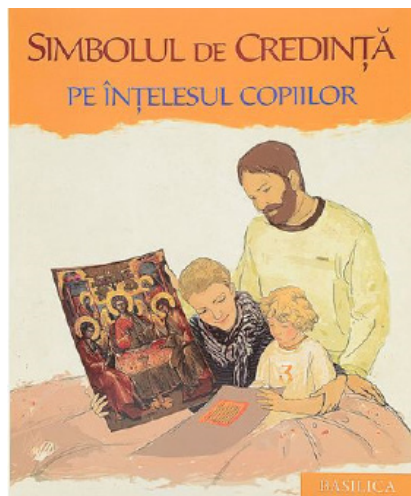
Ilie se apropie încet, ca să nu le sperie. Le adăpă, apoi se uită la gardul rupt.

– Așa nu e bine, își zise el. Hai să-l repar.

Lucră aproape o oră, până când gardul fu ca nou. Apoi luă oile, le legă cu griji și porni spre casa lui Toader. Toader era în curte, ascuțindu-și coasa.

– Toader, ți-am găsit două oi în bățătura mea, spuse Ilie cu glas liniștit. Le-am adăpat și ți le-am adus acasă. Și să știi ceva: dacă le voi mai găsi și altă dată la mine, tot așa voi face. Le voi îngriji și ți le voi aduce nevătămate.

Toader rămase cu coasa în aer, fără să mai clipească. Se uita la Ilie ca la o minune.

– Ilie...tu...tu chiar așa ai făcut? Nu le-ai bătut? Nu te-ai supărat?
 – De ce să mă supăr, Toadere? Animalele nu știu de garduri. Noi, oamenii, trebuie să știm.

Toader își lăsă coasa jos. Ochii i se umeziră puțin, dar încercă să-și ascundă emoția.

– Îți mulțumesc, Ilie. Puteai să faci ca mine...dar tu ai făcut altfel. Acum îmi dau seama că eu am greșit. Și te asigur: nu se va mai întâmpla a doua oară.

Ilie zâmbi.

– Nu pentru mine să nu se mai întâmple, Toadere. Pentru tine. Căci omul care răspunde cu răutate, se rănește pe sine. Iar cel care răspunde cu blândețe, se vindecă.

Toader dădu din cap încet, ca un om care înțelege pentru prima dată ceva ce i-a fost mereu sub nas.

Și, într-adevăr, din ziua aceea, Toader nu doar că și-a îndreptat gardurile, ci și inima. Oamenii din sat au început să-l vadă mai des zâmbind, iar Ilie a rămas pentru el un prieten adevărat.

Și vestea despre schimbarea lui Toader s-a dus repede prin sat. Oamenii îl priveau mirați cum, în loc să ridice tonul, ridica doar mâna ca să salute.

Copiii nu se mai fereau de el, iar bătrânii îl binecuvântau în treacă.

Într-o seară, stând pe prispă, Toader privi apusul și își spuse în gând: „Cât de greu e să fii rău și cât de ușor e să fii bun...dacă lași inima să lucreze”.

Ilie trecu pe drum și îi făcu un semn prietenos:

– Toadere, mâine merg la pădure după lemne. Dacă ai nevoie, te iau cu mine.

– Vin cu drag, răspunse Toader, zâmbind larg.

Și, pentru prima dată după mulți ani, cei doi vecini au mers împreună, ca doi frați, nu ca doi oameni despărțiți de un gard.

Morala:

Când vrei să-i arăți cuiva că a greșit, nu o face cu răutate, ci cu blândețe. Răutatea aprinde răutate, dar blândețea aprinde lumină în inimă.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri Creștin-Ortodoxe”

Sfânta Olimpiada de la Fărcașa (4 Iulie)

In actul păstrat de la Primăria din Fărcașa din anul 1880, Olimpia apare ca fiică a lui Grigore Asaftei și a Sultanei, tatăl în vârstă de 42 de ani și mama de 36 de ani, având ca martori pe Petrea I. Alupului și Petrea Vasile Airinei, locuitori ai satului.

Deși Părintele Petroniu nu insistă asupra multor detalii biografice, aflăm că a trăit aproape 87 de ani, dintre care 39 în căsnicie și 25 în văduvie. S-a născut la 8 septembrie 1880, în ziua Nașterii Maicii Domnului, iar documentul de stare civilă consemnează și ora venirii sale pe lume: ora 10 dimineața, chiar în timpul Sfintei Liturghii, ca un semn discret al binecuvântării ce avea să-i însoțească viața. S-a căsătorit la 23 de ani, în ianuarie 1903, și a trecut la cele veșnice în dimineața zilei de 4 iulie 1967.

Soțul ei, Ion, tatăl Sfântului Petroniu, născut în anul 1873, a murit la 1 august 1942, răpus de pelagră, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Fusesse mobilizat, aflându-se undeva în preajma Iașiului. Avea atunci 70 de ani. Chemarea lui la o asemenea vârstă vorbește, pe de o parte, despre devotamentul oamenilor de atunci față de țară, iar pe de altă parte, despre lipsurile și nevoia acută de personal în vremuri de restriște.

După moartea soțului, Olimpia a mai viețuit încă 25 de ani ca văduvă, purtându-și crucea cu răbdare și nădejde. În toți anii în care i-a fost cu puțință, pașii ei au urmat drumul bine cunoscut spre biserică, iar inima i-a rămas neconținut ancorată în rânduiala liturgică a satului. Cunoștea multe dintre viețile sfinților, rostea Crezul cu statornicie, știa pasaje întregi din Sfânta Evanghelie și din Psalmi, rugăciuni și tropare, cele mai multe deprinse prin ascultare și frecventare constantă a Bisericii. Rugăciunea îi era respirație lăuntrică. Se ruga mult și adânc, iar copiii o surprindeau adeseori, deși ea se ferea cu delicatețe să fie văzută de cineva, păstrând taina convorbirii sale cu Dumnezeu.

Cu rânduială și înțelepciune, își pregătise din vreme toate cele necesare pentru înmormântare, ca și cum ar fi dorit să lase în urmă liniște, nu povară. Cu puțin timp înainte de mutarea sa, i-a spus Glicheriei, fiica ce i-a stat alături în ceasurile din urmă: „Să-l chemi pe părintele Ionică să mă spovedească”, semn că sufletul ei se pregătea conștient și împăcat pentru întâlnirea cea mare. Iar cu puțin înainte de

despărțirea de această lume, a văzut venind pe cărare trei femei îmbrăcate în alb. Fiica, mirată, s-a uitat pe fereastră și i-a spus că nu vede pe nimeni. „Lasă”, i-a răspuns ea cu liniște, „au treabă cu mine”.

În sat, Olimpia, sau Moșica Anica, era cunoscută și prețuită pentru ajutorul dat femeilor la naștere. Nu doar priceperea o recomanda în astfel de momente, ci mai ales bunătatea și disponibilitatea ei sufletească, care aduceau liniște și încredere. Dumnezeu a binecuvântat căsnicia ei cu opt copii, fiecare purtând mai departe, în felul său, o parte din lumina casei părintești.

Maria, fiica cea mai mare, s-a stabilit la Pârâul Cârjei. Raveica a mers la Broșteni și, neavând copii, a înfiat o nepoată, Valeria, care avea să devină, peste ani, profesor universitar la Iași. Au urmat gemenele Ioana și Marița, Ioana fiind deosebit de apropiată de Sfânta Olimpiada. Glicheria a rămas necăsătorită. Petru a intrat în obștea Mănăstirii Neamț, devenind monahul Petroniu. Parascheva s-a stabilit la Cotârgaș și a avut două fete, iar Dumitru a murit pe front, la Cotul Donului, în plină jertfă de război.

Tot din mărturiile ajunse până la mine reiese un fapt dureros: Părintele Petroniu nu a participat la slujba de înmormântare a mamei sale. Motivele pot fi multiple: dificultățile de comunicare din acea perioadă, oprirea unei eventuale telegrame la Curtea de Argeș sau supravegherea atentă la care era supus în acei ani. Este posibil ca și distanța sau împrejurările să-l fi împiedicat să ajungă la căpătâiul mamei sale.

Cu ceva timp în urmă, am comunicat cu o nepoată a Sfântului Cuvios Petroniu, Valeria, profesor universitar la Iași. După canonizarea Cuviosului Petroniu și, mai ales, a mamei sale, am încercat să o contactez din nou. Știa multe amănunte de familie, trăite cu intensitate în anii tinereții sale. Așa am aflat că Valeria trecuse la Domnul cu ceva vreme înainte. Fusesse înmormântată la Bacău, acolo unde familia ei se stabilise în ultimii ani.

Toate aceste mărturii se adaugă biografiei unei femei cu o trăire adâncă și o evlavie exemplară, mamă atentă la educația copiilor săi și creștină venerabilă, apreciată de întreaga comunitate. Bunătatea ei, grija față de bolnavi și săraci, cumințenia și blândețea au făcut din Sfânta Olimpiada un chip luminos.

S-ar fi cuvenit să fie așezat, încă din vremea ei, în paginile marilor scriitori care au iubit Valea Bistriței și, în general, pământul românesc. Dar, viața și chipul ei sunt mai mult decât amintirea rămasă undeva, între paginile unui roman.

Autor: † Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor

Sursa: www.ziarullumina.ro

Calendar creștin ortodox - Iulie 2026

- 1 M †) Sf. Ier. Leontie de la Rădăuți; Sf. Mc. doctori fără de arginți, Cosma și Damian
 - 2 J † Așezarea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne;
†) Sf. Voievod Ștefan cel Mare; Sf. Ier. Ioan Maximovici
 - 3 V Sf. Mc. Iachint; Sf. Anatolie, Patriarhul Constantinopolului
 - 4 S † Sf. Olimpiada de la Fărcașa; Sf. Andrei, Arhiep. Cretei; Sf. Cuv. Marta
 - 5 D † Cuv. Atanasie Atonitul; Cuv. Mc. Ciprian
- Duminica a V-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei); Ap. Romani X, 1-10; Ev. Matei VIII, 28-34; IX, 1; glas 4, voscr. 5**
- 6 L †) Sf. Cuv. Dometie cel Milostiv de la Râmet și mama sa, Sf. Cuv. Filotimia; Cuv. Sisoe cel Mare; Sf. Mc. Lucia; Sf. Mc. Arhip și Filimon
 - 7 M †) Sf. M. Mc. Chiriachi; Cuv. Toma din Maleon și Acachie
 - 8 M Sf. Mc. Epictet preotul și Astion monahul; Sf. M. Mc. Procopie
 - 9 J † Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Îndrumătoarea de la Mănăstirea Neamț; Sf. Sfințit Mc. Pangratie, episcopul Tavromeniei
 - 10 V Sf. 45 de Mc. din Nicopolea Armeniei; Sf. Mc. Apolonie, Vianor și Siluan
 - 11 S Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Olga, împărăteasa Rusiei; Cuv. Leon din Mandra
 - 12 D † Cinstirea Sf. Icoane a Maicii Domnului Prodroimița de la Muntele Athos; Sf. Mc. Proclu și Ilarie; Sf. Cuv. Mihail Maleinul; Sf. Veronica; Sf. Cuv. Paisie Aghioritul
- Duminica a VI-a după Rusalii (Vindecarea Slăbănogului din Capernaum); Ap. Romani XII, 6-14; Ev. Matei IX, 1-8; glas 5, voscr. 6**
- 13 L † Aducerea moaștelor Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou de la București; Soborul Sf. Arhanghel Gavriil; Cuv. Ștefan Savaitul; Cuv. Sara
 - 14 M Sf. Ap. Achila; Sf. Mc. Just și Iraclie; Cuv. Nicodim Aghioritul
 - 15 M Sf. Mc. Chiric și Iulita; Cuv. Iosif, Arhiep. Tesalonicului; Sf. Vladimir, Luminătorul Rusiei
 - 16 J Sf. Sfințit Mc. Atinoghen cu cei 10 ucenici ai săi; Sf. Mc. Avudim și Faust
 - 17 V Sf. M. Mc. Marina; Sf. Ier. Eufrasie
 - 18 S †) Sf. Mc. Emilian de la Durostor; Sf. Cuv. Pamvo
 - 19 D Cuv. Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare; Cuv. Die; Aflarea moaștelor Sf. Cuv. Serafim de Sarov
- Duminica a VII-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum); Ap. Romani XV, 1-7; Ev. Matei IX, 27-35; Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 7**
- 20 L †) Sfântul și Slăvitul Prooroc Ilie Tesviteanul
 - 21 M †) Cuv. Rafael și Partenie de la Agapia; Cuv. Simeon și Ioan Pustnicul; Sf. Prooroc Iezechiel
 - 22 M †) Sf. Preot Mărturisitor Ilie Lăcătușu; Sf. Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena;
 - 23 J Aducerea Moaștelor Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Trofim și Teofil
 - 24 V Sf. M. Mc. Hristina; Sf. Mc. Ermoghen
 - 25 S Adormirea Sf. Ana, mama Preasfintei Născătoare de Dumnezeu; Cuv. Olimpiada și Eupraxia
 - 26 D †) Sf. Cuv. Ioanichie cel Nou de la Muscel; Sf. Sfințit Mc. Ermolae; Sf. Mc. Paraschevi din Roma;
- Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor); Ap. I Corinteni I, 10-17; Ev. Matei XIV, 14-22; glas 7, voscr. 8**
- 27 L † Sf. M. Mc. și Tămăduitor Pantelimon; Cuv. Antuza
 - 28 M Sf. Ap. și diac. Prohor, Nicanor, Timon și Parmena
 - 29 M Sf. Mc. Calinic, Mamant și Veniamin; Sf. Mc. Teodota cu fiii săi
 - 30 J Sf. Ap. Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Mc. Iulita; Sf. Mc. Valentin;
 - 31 V Sf. și Dreptul Evdochim; *Începutul Postului Adormirii Maicii Domnului*

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

	Pag.
Lumina care ne scoate din singurătate	1
O nouă prietenă, Sfânta Blandina	4
Oaia cea pierdută	6
Dragostea doare	8
Ce sunt ripidele?.....	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfânta Olimpiada de la Fărcașa	14

Colectivul de redacție:**Președinte:**

Pr. Iulian Negru

Coordonator:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Xenia Cliucinicov

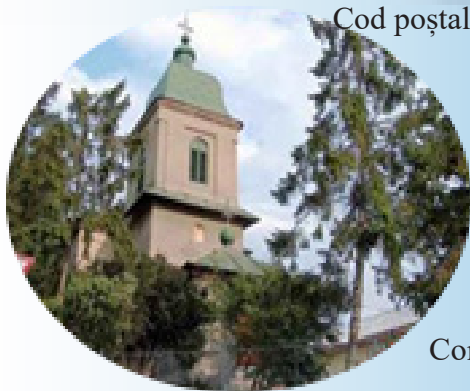
Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 40, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasiletatarasi@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424